

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: M. M., e.č.
st. přísl. Ukrajina
t. č. pobytem
zastoupena: Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
se sídlem Příkop 834/8, Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2017, č.j. OAM-751/ZA-ZA13-ZA20-2017

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2017, č.j. OAM-751/ZA-ZA13-ZA20-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána jako nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č.

325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul skutkový stav zjištěný ve správním řízení, v první řadě pak skutečnosti sdělené žalobkyní v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který se uskutečnil dne 15. 9. 2017. Žalobkyně je ukrajinské národnosti, rozumí ukrajinsky a rusky a je katolického vyznání. Nikdy nebyla členkou žádné politické strany a ani se politicky neangažovala. Je rozvedená a má syna, který se jmenuje R. E. (nar. na Ukrajině). Posledním místem pobytu žalobkyně na Ukrajině bylo J., Zakarpatská oblast. O mezinárodní ochranu požádala pouze v ČR, a to poprvé v roce 2016 s tím, že jí nebyla udělena. Na Ukrajině má z příbuzných pouze matku. Důvodem odchodu ze země původu bylo, že si v ČR našla přítele a rozhodli se, že budou bydlet v ČR. Přijel za ní z Ukrajiny i její syn, který bydlí v Kuřimi na adrese K osobě svého partnera uvedla, že se jmenuje A. J. a má maďarský pas, přičemž pracuje v Brně. Chtějí s partnerem zůstat v ČR. Žalobkyně zároveň vyjádřila obavy z války na Ukrajině, neboť jí mohou odvést syna do války. Její syn má genitální kýlu a byla mu doporučena operace, která by sice mohla být provedena na Ukrajině, ale protože je syn v současné době v ČR, chtějí absolvovat zákrok v ČR. Žádné potíže kromě uvedeného žalobkyně ve vlasti neměla.

Žalovaný vycházel dále ze zpráv o zemi původu, konkrétně z podkladů shromážděných ve správním řízení o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu č.j. OAM-787/ZA-ZA11-2016, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 107318/2017-LPTP ze dne 3. 8. 2017, Informace MV – Ukrajina, Situace v zemi ze dne 24. 7. 2017, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 7. 2017, Výroční zprávy Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017.

Žalovaný dále hodnotil, zda předmětná žádost (druhá v pořadí) obsahuje nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž vycházel z podkladů řízení vedeného pod č.j. OAM-787/ZA-ZA11-2016. Žalovaný dospěl k závěru, žalobkyně uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit jako uváděla v průběhu správního řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tzn. obavu z ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny a partnera v ČR. Přestože v první žádosti žalobkyně uváděla jiného partnera, než v současnosti má, dospěl žalovaný k závěru, že tuto skutečnost lze shledat jako objektivně totožnou. Se současným partnerem se žalobkyně seznámila v červenci 2017 a podle sdělení žalobkyně s partnerem, který je maďarským státním příslušníkem, žije ve společné domácnosti ode dne 14. 8. 2017, přičemž má žalovaný za to, že jde o krátkodobý vztah, který nedosahuje intenzity dlouhodobého soužití. Pokud žalobkyně tvrdila, že má nemocného syna, který bude muset podstoupit chirurgický zákrok, žalovaný připomněl, že se jedná o plnoletého syna, který se nenachází v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Navíc chirurgický zákrok podle sdělení žadatelky může být proveden i na Ukrajině. Žalovaný uzavřel, že žalobkyní uvedené nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jejího původu, důvodů jejího odchodu

z vlasti, ani jí prezentovaných problémů, které tam měla mít. Tím méně tak cokoliv svědčí o tom, že by žadatelka mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Z uvedených důvodů žalovaný shledal žádost žalobkyně jako nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně uvedla, že podala výše uvedenou žádost o udělení mezinárodní ochrany proto, že na území České republiky má svého nemocného syna a přítele A. J., státního příslušníka Maďarské republiky žijícího na území České republiky, se kterým sdílí společnou domácnost, a dále vyjádřila obavy z válečného konfliktu na Ukrajině. Žalovaný považoval žádost žalobkyně za objektivně totožnou jako minulou žádost, která byla zamítnuta. Žalobkyně se závěrem žalovaného nesouhlasí. Ozbrojený konflikt na Ukrajině nadále graduje a z ukrajinských médií je navíc zřejmé, že mírové dohody z Minsku jsou stále porušovány. Žalobkyně na rozdíl od předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděla, že běloruská a ruská vojska provádí poblíž Kyjeva společná vojenská cvičení, na Ukrajině je čtyři roky válka a do místa jejího bydliště na Ukrajině přiváží rakve s mrtvými mužskými těly. Žadatelka podávala svoji předchozí žádost před rokem - dne 11. 9. 2016. Bezpečnostní situace na Ukrajině bezpochyby za tuto dobu zaznamenala určitý průběh a mohla obavy v žalobkyni na rozdíl od doby, kdy žádost o udělení mezinárodní ochrany podávala v minulosti, vyvolat mnohem hlubší obavy. Žalobkyně namítá, že bezpečnostní situace na Ukrajině je nedostatečně zmapovaná. Ačkoliv je ohnisko bojů především v Doněckoluhanské oblasti, týká se tento konflikt celého území Ukrajiny a nejen z bezpečnostního hlediska, ale i z ekonomického.

Jestliže žalovaný shromáždil v průběhu řízení zprávy od Amnesty International, Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, MV ČR OAMP a Ministerstva zahraničních věcí a tyto zprávy byly vydány až v roce 2017, byl žalovaný povinen srovnat přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí tyto zprávy se zprávami shromážděnými u předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, aby bylo patrné, že je situace na Ukrajině naprosto totožná jako v době vedení řízení předchozí žádosti a jedná se tedy o totožné skutečnosti. Tím, že ozbrojený konflikt na Ukrajině dosud neskončil, dochází k porušování mírových dohod, krize na Ukrajině se prohlubuje, má žalobkyně mnohem hlubší obavy o svůj budoucí život v případě návratu na Ukrajinu.

Žalobkyně žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodů uvedených v § 14 zák. č. 325/1999 Sb., popř. doplňkové ochrany dle § 14a zák. č. 325/1999 Sb. Nebezpečí vzniku vážné újmy spatřuje žalobkyně především v tom, že na Ukrajině probíhá několikaletý ozbrojený konflikt. Ačkoliv ohniskem ozbrojeného konfliktu je Doněcko – Luhanská oblast, tak se krize vyvolaná tímto několikaletým konfliktem dotýká celého území Ukrajiny, kdy mají tyto události bezpochyby vliv na ekonomický chod země, na zajištění kvalitní zdravotní péče, pracovní příležitosti a zásobování země potravinami. Na Ukrajině v současné době není nijak zajištěno zdravotní pojištění ani sociální pojištění. Žalobkyně

má obavu ze samotného faktu, že v zemi jejího původu probíhá ozbrojený konflikt, z Ukrajiny se po vypuknutí ozbrojeného konfliktu stala druhá nejchudší země Evropy, což má pochopitelně vliv na každodenní život občanů Ukrajiny. Žalobkyně má z důvodu ozbrojeného konfliktu na Ukrajině obavy o svůj život a zdraví v případě svého návratu do země původu. Žalobkyně zdůraznila, že má na území České republiky zletilého syna a přítele.

S ohledem na výše uvedené má žalobkyně za to, že nebyl dán zákonný důvod pro prohlášení její žádosti za nepřijatelnou a řízení o ni zastavit. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení žalované.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo zastaveno z důvodu nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a napadené rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobkyně byla již v minulosti účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Aktuální žádost výše jmenované o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je již její druhá v pořadí. Žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenované a následně provedl srovnání s jejími tvrzeními, která učinila v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Po posouzení důvodů, uvedených výše jmenovanou pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 12. 9. 2017 žalovaný konstatoval, že uvedla naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit, jak uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. obavu z ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny, a že má na území České republiky partnera. Přesto, že v první žádosti jmenovaná uváděla jiného partnera než v současnosti má, dospěl žalovaný k závěru, že lze tuto skutečnost shledat jako objektivně totožnou. Se současným partnerem se seznámila v červenci 2017 a dle jejího sdělení s partnerem, který je maďarským státním příslušníkem, žije ve společné domácnosti od 14. 8. 2017. Na základě uvedeného správní orgán konstatuje, že se jedná o vztah krátkodobý, který nedosahuje intenzity dlouhodobého soužití. K záležitosti nově sdělených skutečností v tomto řízení, že má nemocného syna, který bude muset podstoupit chirurgický zákrok, žalovaný sdělil, že se jedná o plnoletého syna, který se v České republice nenachází v postavení žadatele o mezinárodní ochranu a navíc chirurgický zákrok dle sdělení jmenované může být proveden i na Ukrajině. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by při svém postupu porušil některé ustanovení zákona o azylu, správního řádu či mezinárodních smluv o lidských právech a svobodách. Po zhodnocení důvodů, které žalobkyně předkládala v současném druhém řízení, dospěl žalovaný k jednoznačnému závěru, že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti či zjištění a byly tudíž naplněny podmínky stanovené v § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o takového žádosti dle § 25 písm. i) téhož zákona bylo zastaveno. Žalobní námitky proto žalovaný shledává zcela nedůvodnými.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žaloba **není důvodná.**

Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu zjištěného ze správního spisu. Obsahem **správního spisu** je zejm. protokol o pohovoru ze dne 15. 9. 2017, kopie protokolu o pohovoru ze dne 23. 9. 2016 (provedeného v prvotním řízení o udělení mezinárodní ochrany) a rozhodnutí ze dne 27. 2. 2017, č.j. OAM-787/ZA-ZA11-VL16-2016, jímž bylo žalovaným rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni. Z těchto dokumentů vyplývá, že důvodem pro podání prvotní žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava žalobkyně z války na Ukrajině, jakož i touha zůstat v ČR a založit zde novou rodinu s přítelem J. S. Rovněž z těchto listin vyplývá, že již v době tohoto řízení v ČR pobýval syn žalobkyně, nicméně o jeho zdravotních problémech se v prvotním řízení žalobkyně nezmínila. V prvotním rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalovaný ohledně nebezpečí spočívajícího v probíhajícím ozbrojeném konfliktu na Ukrajině dospěl k závěru, že tento konflikt nepředstavuje důvod pro udělení azylu, neboť nezakládá pronásledování osoby žalobkyně ze strany státních orgánů země původu. Z pohledu podmínek pro udělení doplňkové ochrany se žalovaný v prvotním rozhodnutí rovněž obsáhle zabýval tím, zda se nejedná o vnitřní ozbrojený konflikt, který by žalobkyni vystavil bezpečnostnímu riziku (vážnému ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí). Dospěl k závěru, že tomu tak není, neboť důsledky konfliktu na Ukrajině nemají dopady totálního konfliktu a I. oblast tímto konfliktem bezprostředně zasažena nebyla. Dále správní spis obsahuje informace citované v napadeném rozhodnutí, zejm. informaci MV ze dne 24. 7. 2017 Ukrajina – Situace v zemi, dále Zprávu o stavu lidských práv na Ukrajině v období 16. 2 až 15. 5. 2017, dále Výroční zprávu Amnesty International 2017.

Krajský soud vycházel při posouzení žalobních námitek z právní úpravy obsažené v ustanovení § 11a odst. 1 a 2 zákona o azylu v rozhodném znění, podle něhož platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda „...*uvvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Není-li opakovaná žádost*

nepřípustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.“

Ve vztahu k ustanovení § 13 (tzv. azylu za účelem sloučení rodiny) a § 14 zákona o azylu (tzv. humanitárnímu azylu) platí podle § 11a odst. 4 zákona o azylu, že s ohledem na důvody hodné zvláštního zřetele lze podanou opakovanou a další opakovanou žádost posoudit jako přípustnou. Takový postup je žádoucí zvláště v situacích, kdy jsou dány důvody, pro které ministerstvo na základě správního uvážení může rozhodnout o udělení humanitárního azylu podle § 14, případně o udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny. Tyto důvody by jinak neměly vztah k možnému pronásledování ani hrozbě vážné újmy a nemohly by být těmi důvody, pro které ministerstvo posoudí (další) opakovanou žádost jako přípustnou (viz k tomu Zákon o azylu – komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011, In. ASPI).

Z relevantní judikatury vyplývá, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, čj. 9 Azs 185/2017-38, přístupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mj. v bodě 26 odůvodnění uvedl, že „rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti nebude zpravidla nutné odůvodňovat natolik důkladně jako v případě první opakované žádosti. Pokud by v obou těchto rozhodnutích byly řešeny stejné otázky, nic nebrání odkazu na relevantní části předchozího rozhodnutí. Účelem odůvodnění správního rozhodnutí není opakovat již jednou vyřčené a rozhodnutí o žádostech téhož cizince na sebe věcně navazují, byť jsou vydávána v různých řízeních.“ Zároveň z tohoto rozsudku rovněž plyne právní názor, že žalovaný je povinen vyjádřit se k relevantním změnám situace v zemi původu, k nimž musí být alespoň uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.

K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující.

Pokud žalobkyně namítala, že ozbrojený konflikt na Ukrajině nadále graduje a z ukrajinských médií je navíc zřejmé, že mírové dohody z Minsku jsou stále porušovány, krajský soud uvádí, že žalovaný v řízení o první opakované žádosti (tzn. v předmětném řízení) zjišťoval skutkový stav věci řádně a dostatečně, neboť si opatřil aktuální zprávy o zemi původu, které vypovídají dostatečně o tom, že Ivano-frankovská oblast na západě Ukrajiny není tímto konfliktem bezprostředně zasažena. K témuž závěru dospěl žalovaný ve svém prvotním rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, takže i přesto, že by bylo možno očekávat podrobnější odůvodnění této otázky v napadeném rozhodnutí, krajský soud nepovažuje zdůvodnění této otázky za nepřezkoumatelné, neboť je opřeno o shromážděné podklady mapující situaci v zemi původu. Drobné nedostatky v odůvodnění nepřezkoumatelnost nezakládají. Navíc je třeba podotknout, že žalobkyně tvrdila v obou pohovorech (23. 9. 2016 a 15. 9. 2017) v zásadě obdobné skutečnosti, kdy v prvním správním řízení vyjadřovala z války na Ukrajině a zmiňovala bezpečnostní incident v Zakarpatské oblasti, přičemž ve druhém poukazovala na zprávy z internetu a televize o

tom, že do jejího města přivázejí rakve se zabitými chlapci. Ačkoliv se jedná o drobné skutkové odlišnosti v tvrzených důvodech obav žalobkyně, nemá krajský soud za to, že by zcela měnily úhel pohledu na žádost o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žalovaný v tomto ohledu odkázal na své relativně podrobné hodnocení situace na Ukrajině ve svém prvotním rozhodnutí, neporušil své povinnosti vyplývající z právního rámce stanoveného § 11a odst. 3 věty první zákona o azylu. Zároveň za této situace je logické, že žalovaný podrobně nesrovnával zprávy o zemi původu z roku 2016 a 2017, pokud zaujal stejný názor jako v prvotním rozhodnutí, že hrozba vážné újmy na zdraví či životě v případě návratu žalobkyně do místa jejího posledního pobytu na Ukrajině (Ivano-frankovská oblast) bezprostředně nehrozí. K tomu krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž ukrajinský konflikt „nelze klasifikovat jako „válečný stav“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o izolovaný konflikt pouze probíhající na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Rovněž tak nelze odhlédnout od skutečnosti, že místo pobytu si může stěžovatel na území Ukrajiny zvolit zcela libovolně“ (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č.j. 7 Azs 70/2015 - 37, přístupný na www.nssoud.cz).

Ohledně obav žalobkyně z ekonomických a sociálních poměrů na Ukrajině lze dodat, že nelze mít na základě zpráv o zemi původu za to, že by tyto poměry měly být natolik nesnesitelné, aby založily důvod pro přiznání doplňkové ochrany z důvodu hrozby vážné újmy, která by odůvodnila udělení doplňkové ochrany.

Novou skutečností je nepochybně tvrzení o zdravotních problémech syna žalobce, který trpí genitální kýlou. Tato skutečnost nebyla v době vedení prvotního řízení o udělení mezinárodní ochrany známa, nicméně lze souhlasit se žalovaným, že tato skutečnost nespadá pod rozsah vymezení skutečností týkajících se země původu a není ani podřaditelná pod ustanovení § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Jedná se tedy o skutečnost, která by mohla být v předmětném řízení hodnocena z pohledu naplnění neurčitého pojmu „důvod zvláštního zřetele hodný“, pro nějž by žalovaný hodnotil podmínky pro udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), na nějž se žalobkyně také výslovně odkazuje (viz k vymezení typových důvodů představující důvody zvláštního zřetele hodné zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).

V tomto ohledu však krajský soud zcela souhlasí s hodnocením žalovaného, že se o takovou skutečnost nejedná, neboť syn žalobkyně je již zletilý a nemá status žadatele o mezinárodní ochranu. Ve vztahu k posouzení opakované žádosti žalobkyně lze tedy toto tvrzení označit za irelevantní, které by mohlo pouze za určitých specifických okolností (které v této věci nejsou naplněny) být hodnoceno jako důvod zvláštního zřetele hodný, pro nějž by žalovaný musel vydat ve věci nové meritorní rozhodnutí. Obdobně je třeba hodnotit skutečnost, že žalobkyně má v ČR partnera, který je nositelem maďarského pasu, neboť ani tyto okolnosti podle ustálené judikatury nepředstavují důvod zvláštního zřetele hodný.

Krajský soud závěrem uvádí, že rozumí snaze žalobkyně zůstat v ČR, kde má své ekonomické i osobní vazby, nicméně režim udělování mezinárodní ochrany tradičně

nemůže sloužit k obcházení režimu upraveného zákonem o pobytu cizinců na území ČR. Ze skutečností uváděných žalobkyní jednoznačně plyne, že důvodem její žádosti zejm. snaha o prodloužení pobytu v ČR a neochota se příp. vrátit na Ukrajinu. Tuto snahu však nelze skrze řízení o udělení mezinárodní ochrany aprobovat.

VII. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. července 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.